

bambóok

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Veronika Kubáčová

POHÁDKOVÉ USPÁVANKY

bambóok

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Veronika Kubáčová

POHÁDKOVÉ USPÁVANKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

POHÁDKOVÉ USPÁVANKY

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6201. publikaci

Ilustrace Veronika Kubáčová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016

Cover Illustration © Veronika Kubáčová

ISBN 978-80-271-9171-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9170-3 (pdf)

ISBN 978-80-247-5714-8 (print)

Obsah

Předmluva	7
Toulavý mrak	9
Strašidlo	13
Budík	18
Kouzelný župánek	24
Vysvobozená princezna	29
Hádavé včelky	35
Kašpárek	41
Kocourek	46
Zrcadlo	51
Žabka	58
Měření sil	64
O víle Sofince	68
Vlaštovčí píseň	75
Helenka a skřítek	80
Čajová konvička	85
Spinkulinka	91
Červotoč	96
Chaloupka	102
Náhradní Vánoce	110
Ztracený klíček	116

Předmluva

Komu by se chtělo do postýlky, když je svět plný zajímavých věcí a báječných zážitků? Spát se ale musí. Pro snadnější usínání, pro hezké sny a snad i k přivolání nočního dobrodružství pro vás máme knihu Pohádkové uspávanky. Najdete v ní dvacet pohádkových příběhů o dětech, zvířátkách, vílách nebo o skřítcích. Všechny příběhy mají něco společného – příjemně vás naladí ke spánku a přivolají hezké sny. Jestli to opravdu funguje, to musíte posoudit sami. Stačí se s chutí pustit do čtení.

Toulavý mrak

„Mami, proč se musím pořád mračit?“ zeptal se jednoho dne malý mráček.

„Protože jsi mrak!“ odpověděla mu maminka. Pak se zarazila a opatrně se zeptala: „A co jiného bys chtěl dělat?“

„Já nevím! Chci se usmívat a chci být užitečný,“ odpověděl mráček.

Maminka nechápavě zavrtěla hlavou a dál dělala svou práci.

Mráček to ale myslel vážně. Nelíbilo se mu, že se mraky po nebi jen honí, narážejí do sebe a pak hlasitě hromují a pouštějí na sebe blesky. Občas se díval na lidi, kteří se k sobě chovali hezky. Usmívali se, byli milí, nevráželi do sebe, ale naopak si dávali navzájem přednost. Tohle se mu líbilo. Takhle by chtěl žít. Jenže

na zem se jen tak nedostane. Vítr ho spolu s ostatními mraky drží vysoko nad zemí.

Večer se zachumlal do červánků, ale nepodařilo se mu usnout stejně rychle jako jindy. Přemýšlel o tom, že se vydá do světa. Třeba jsou mraky zamračené jenom tady a jinde se usmívají? Čím víc o tom přemýšlel, tím pevněji byl přesvědčený, že se podívá do světa. Aby mohl svůj plán uskutečnit, potřeboval se domluvit s nějakým větríkem, který by ho odfoukl správným směrem. Když si všechno do detailů promyslel, konečně mohl spokojeně usnout.

Ráno se probudil do deštivého dne. Dva nabručené mraky si od rána vyřizovaly účty, a tak z toho byla pěkná bouřka. Nebo ošklivá? Záleží na tom, jak se to vezme. To ho jen utvrdilo v tom, že odsud co nejdřív uteče. Prolétl se po nebi a snažil se potkat vítr nebo větrík, se kterým by se dalo na útěku domluvit.

„Nechtěl bys se mnou na výlet?“ zeptal se prvního větríku, na který narazil.

„Ani náhodou! Nejdřív práce, potom zábava,“ odbyl ho vítr a na důkaz své užitečnosti začal silně foukat. Mráček se otočil na druhou stranu a snažil se jen tak pomaloučku plout proti větru. Vydal se úplně jinam

než ostatní mraky. Ani se nedíval na cestu. Plul si po obloze a s přivřenými víčky snil o tom, že se jednou podívá někam do světa. Ani mu nepřišlo, že už pluje docela dlouho.

Ze snění ho ale probralo veliké horko. Na takové teplo nebyl zvyklý. Začal se kolem sebe rozhlížet a najednou dostal strach. Nikde ani mráčku a dole na zemi nikdo, jen písek. Mráček doplul až do Afriky. Ale protože poušť nikdy předtím neviděl, nevěděl, proč je všude kolem jen písek. Z horka se začal potit a ze strachu mu z očí stékaly slzičky. Zalitoval, že utekl z domu, ale nevěděl, jak se má vrátit zpátky. Nedával dobrý pozor na cestu, a tak se ztratil.

Jak tam tak na nebi stál a přitom plakal, stala se úžasná věc. Poušť se najednou začala proměňovat. Z písku se vyloupily maličké klíčky, ze kterých byly díky dešťovým kapkám rostlinky, a během pár chvil poušť rozkvetla. Už nevypadala tak nehostinně. K rostlinkám se pak seběhla zvířátka, která na mráček vděčně mávala. Mráček si uvědomil, že to byla nejspíš jeho zásluha, protože rostlinky i zvířátka vodu potřebují, a tak se rozhodl, že bude užitečný právě tady. Zamával rostlinkám i zvířátkům a s úsměvem odplul někam dál. I další kousek pouště pod jeho vláhou ožil a rozkvetl a mráček měl najednou pocit dobře vykonané práce. Věděl, že může být užitečný, a to ho opravdu těšilo.

Poušť je veliká a mraků tam zabloudí jen málo, a tak měl mráček spoustu práce, ale od té doby můžete i v poušti najít místa, kde se daří rostlinám i živočichům. Říká se jim oázy.

Strašidlo

„Já nechci jít do postele!“ odmlouval malý Vojta, když ho večer poslala maminka spát.

„Všechny děti musí spát, aby měly sílu,“ odpověděla mu maminka.

„Já budu mít sílu i bez spaní,“ namítl Vojta.

„To si jen myslíš. Neodmlouvej a alou do postele!“

„A nemůžu spát s tebou?“ zeptal se Vojta s prosíkem v očích.

„Co tě to napadlo? Vždyť už jsi velký kluk. Máš svou vlastní postel, tak můžeš spát v ní.“

„Ale já nemůžu spát!“

„Proč bys nemohl?“ divila se maminka.

„V mojí posteli straší!“ odpověděl jí s vážnou tváří Vojta.

Maminka se na Vojtu chvíli dívala a pak ji něco napadlo. „Tak to strašidlo vyženeme,“ řekla a zamířila k posteli, aby vytřepala deku i polštář. „Vidíš? Už tu žádné není!“

Vojta se nechotně odšoural do postele a snažil se usnout, ale moc se mu to nedařilo. Když se ráno probudil, bylo mu do pláče. Celé tělo ho svědilo, a tak se začal divoce škrábat.

+

Maminka zrovna procházela kolem jeho pokoje, uviděla synka a zpozorněla. „Co se děje?“ zeptala se vyděšeně.

„Zase tu bylo to strašidlo! V noci mě lechtalo a štípalo!“ odpověděl jí Vojta vyčítavě. Měl mamince za zlé, že mu večer nevěřila.

„Ukaž!“ řekla maminka ustaraně a vyhrnula Vojtovi pyžamové triko. Opravdu měl na těle štípance a škrábane. „To je divné,“ řekla zamyšleně. Pak zašla do koupelny pro hojivou mastičku a Vojtu s ní celého namazala.

Vojta si potom dlouho nerušeně hrál venku na zahradě. Tam se strašidla nebál. Trápilo ho jen v jeho pokojíčku, a nejvíc večer v posteli.

Večer to Vojta zkusil znovu. „Mami, nemusím dneska spát ve své posteli?“

Maminka zamyšleně mlčela, ale naštěstí šel kolem tatínek. Maminka mu o Vojtově strašidle vyprávěla, a tak navrhl: „Pro dnešek si postele vyměníme. Ty budeš spát na mé posteli a já ve tvé. Pořádní chlapi se strašidel nebojí,“ připomněl mu nebojácně tatínek. Vojtovi zasvítilo v očích. Bylo mu jedno, že ho tatí-

nek považuje za strašpytla. Hlavně že nemusí spát se strašidlem v jedné posteli.

Když se vykoupal a převlékl do čistého pyžamka, s chutí vklouzl do tatínkovy postele a spokojeně usnul.

Tatínek se ještě chvíli díval na televizi, protože dávali přenos z nějakého zajímavého sportovního utkání, ale pak se také odebral do postele. Do Vojtovy.

Ráno se Vojta probudil svěží a vyspaný, zato tatínek byl celý poškrábaný. Když ho maminka viděla, spráskla ruce. „Že by tady opravdu řádilo strašidlo?“ zeptala se nejistě.

Tatínek se na ni přísně podíval. „Snad nevěříš na strašidla? Spíš tu řádí nějaká blecha.“

„Kde by se tu vzala blecha?“ divila se maminka. „Žádné zvíře nemáme. Jen rybičky, a ty snad blechy nemají! Nebo jo?“

Tatínek se na maminku usmál a pak zavolał Vojtu.

„Vojtíšku,“ začal mile. „Nehráł sis někdy s nějakým pejskem?“ zeptal se ho.

Vojta zavrtěl hlavou. „A s jiným zvířátkem?“ zeptal se tatínek znovu. Vojta se zamysleł.

„Třeba s kočičkou,“ pomáhala mu maminka.

„Jedna kočka za mnou přišla na zahradu,“ potvrdil Vojta a maminka s tatínkem se na sebe významně podívali.

„To tvoje strašidlo není žádné strašidlo, ale blecha,“ vysvětlil Vojtovi táta. „Teď ji jdeme hledat!“

„Kdo ji uloví jako první, dostane zmrzlinový pohár!“ řekla maminka a odešla do kuchyně. Lov přenechala Vojtovi s tátou.

Vojtovi se ta hra moc líbila. A když pak blechu jako první sám ulovil, byl nadšený. Zbavil se svého strašidla a ještě za to dostal báječný zmrzlinový pohár.

Budík

Jiříka začalo bolet v krku, a tak musel s maminkou k paní doktorce.

„Otevři ústa,“ vybídla ho paní doktorka. Jiřík otevřel pusku dokořán.

„To je ošklivá angína. Bacily se ti v krku tedy opravdu vyřádily. Ale neboj, my je vyženeme. Napíšu ti recept na tabletky, kterých se bojí. Za týden utečou a ty budeš zase skotačit na hřišti,“ řekla vlídně paní doktorka.

Když odcházeli z ordinace, maminka na Jiříka mrkla a řekla: „Už jsi velký kluk. Co kdybys zůstal sám doma? Mám v práci něco moc důležitého.“

Jiřík se usmál. „Neboj, mami, to zvládnou!“

„Tabletky, které budeš užívat, jsou antibiotika. Musí se brát v pravidelnou dobu několikrát denně. Možná

bych ti měla koupit budík,“ přemýšlela nahlas maminka.

Jiříkovi se to zdálo jako báječný nápad, a tak zašli s maminkou do lékárny a pak ještě do hodinářství. Měli tam spoustu hodinek, hromadu hodin a horu budíků. Jiřík si mohl vybrat ten, který se mu líbil nejvíc. Do oka mu padl jeden kulatý a oranžový. Měl veliké číslice, a hlavně ručičky, které vypadaly jako opravdové ruce s nataženým ukazováčkem.

„Ten se mi líbí,“ řekl mamince a ona ho hned zaplatila.

Doma se Jiřík se šátkem na krku uložil do postele. Maminka dala Jiříkovi tabletku a nařídila budík na dobu, kdy by měl brát další. Pak odešla do práce.

